

Res iudicata a lege pro veritate habetur. pref. 67. lib. 1. n. 48. que ante erat, extate presumitur. que est. 14. lib. 1. n. 4. in quo loco mel fuit, etiam nunc esse presumitur, nisi contrarium appareat. Et quomodo intelligendum sit. que est. 14. lib. 1. n. 52. & 53. ad suam naturam facile revertitur. pref. 16. lib. 2. n. 21. antiqua probationem coniecturalem admittit. q. 38. lib. 3. n. 1. quavis mobilis extate presumitur, nisi probetur amissa. pref. 9. lib. 3. n. 24. ut patrimonialis petita, presumitur talis, si presumptio allegatur. q. 48. lib. 1. n. 22. pro annua pensione, data, vel emphyteutica, vel ex innominato contractu concessa, presumitur. pref. 39. lib. 3. n. 1. illius presumitur, cui si- gillum est impressum. pref. 58. lib. 2. n. 4. illius cuius no- men obicitur presumitur. pref. 64. lib. 3. n. 1. reddita de- terior, reddita non censetur. pref. 45. lib. 3. n. 27. que- liber libera, non servituti obnoxia, presumitur. pref. 89. lib. 3. n. 1. & seq. ampliat. ibid. n. 6. Limitati n. 10. & 11. mobilis mulieris etate minoris tradita in dotem estimata sine tutoris auctoritate, non efficiuntur dotales, sed a marito de- betur estimatio. pref. 74. lib. 3. n. 12. Et quid in immobi- libus estimans a tutore sine decreto. n. 13. ibid. qualibet libe- ra ob primatum statum suum dicitur. pref. 91. lib. 3. n. 3. eadem diverso iure ceteri non debet. ibid. n. 53. ad natu- ram suam pristinam reverti desiderat. n. 61. Ecclesia semel data in emphyteusim, solemnitate adhibita, si ad eam redeat, absque noua solemnitate, eodem pacto alienari potest. pref. 6. lib. 3. n. 29. meo nomine empti, ante traditionem mihi non ac- quiruntur. pref. 30. lib. 3. n. 9. empti abs te pecunia mea, non mea, sed tua sit. p. cunctis mihi solum repetitione competente. pref. 51. lib. 3. n. 43. Rei certae, & demonstrata frustra adiicitur demonstratio. pref. 57. lib. 2. n. 6. veritas, falsa demonstratio, & denominatione ne- qui immutari. pref. 105. lib. 3. n. 12. Rem pretio tempore qui habuit, non presumitur eam amississe. que est. 24. lib. 1. n. 12. qui semel habuit, adhuc presumitur ha- bere. pref. 68. lib. 3. n. 14. Idque tam in mobilibus, n. 15. pleno iure quis habere dicatur. pref. 115. lib. 3. n. 71. propriam ignoranter ementi, lex quomodo consulat. pref. 117. lib. 4. n. 9. immobilem si constat fuisse sitam aliquo in loco, adhuc ibi esse presumitur. que est. 14. lib. 1. n. 4. peritu- am fuisse eodem modo apud creditorem quo apud moro- sum debitorem, non presumitur. pref. 118. lib. 3. n. 6. Distinguos esse tamen duos casus, n. 7. & 10. fœnerati- tiam, sicut & furtivam, emere non est permillum. pref. 122. lib. 3. n. 107. Res perempta penes possessorem eo modo quo apud dominum pe- nitura erat, in actionibus realibus liberati in ceteri possessorem. pref. 138. lib. 3. n. 2. Secus in actionibus personalibus, provenien- tibus ex delicto. n. 4. Quid autem in actionibus pronentibus ex contractu, n. 5. dubia, & salutem animæ tangente tutius eli- gendum est, ubi præcisa conceditur electio. pref. 1. lib. 3. n. 1. Res naturales non constituuntur ex argumentis. que est. 39. lib. 1. n. 1. suas non defendendo, donare quis presumitur. pref. 33. lib. 3. n. 1. vna & eadem non debet diverso iure ceteri, se- cus quoad intellectualem considerationem. pref. 54. lib. 4. n. 16. & 17. & pref. 36. lib. eod. n. 14. vna non debet di- uerso iure ceteri. pref. 146. lib. 4. n. 34. presumitur extate apud eum, ad quem semel peruenit, nisi probetur amissa, aut cõ- sumpta. pref. 72. lib. 6. n. 8. illorum esse presumuntur, quo- rum signa, & nomina inscripta, vel imposita in eis sunt. pref. 73. lib. 6. n. 9. Rei proprietates non censetur alienata per locationem ad longum tempus. pref. 167. lib. 4. n. 44. Res quomodo presumatur habita pro derelicta. pref. 30. lib. 5. n. 16. Rem inueniens an & quando furtum committat. pref. 30. lib. 5. per tot. vide Furtum, inueniens sciens eam non esse habitam pro derelicta, si non restituit, furtum committit, quomodo scire id possit. pref. 1. lib. 5. n. 20. apud aliquem fuisse si tam probatum est, tenetur ille probare amissionem. pref. 64. lib. 6. n. 30. Res ad eum pertinere presumitur qui facit impensam. pref. 73. lib. 6. n. 4. Rem peruenisse ad eum conuentum si sola extat suspicio, si negat is illam habere, vel ad se peruenisse, statim ipse iuramento. pref. 61. lib. 6. n. 7. peruenisse ad eum conuentum si constat iuris presumptione, si is negat eam ad se peruenisse, an sit standum eius iuramento. ibid. n. 9. peruenisse ad eum conuentum, si constat presumptione iuris, & de iure, & is negat rem ad se peruenisse, non statim iuramento ipsius. ibid. n. 17. perue- nisse ad aliquem si constat nec is negat peruenisse, dicitur autem

casu rem illam perdidisse, an fletur eius iuramento. ibidem. n. 1. n. 19. Rei amissionem, vel consumptionem non presumitur. pref. 61. lib. 6. n. 1. An si non constat rem ipsam peruenisse ad eum, qui in iudicio conuenitur, si reus dicit se illam non habere, presumitur eam amississe, nisi contrarium probetur. ibid. n. 2. amissio si fuit probata, & asseritur dolo, & culpa eius, qui amississe rem amissam, e contra vero qui amissit, casu, & fortuito amississe as- serit, quis tenebitur probare casum, vel dolum. pref. 61. lib. 6. n. 30. Res perditia eo ipso dicitur quod adhibita diligenti inquisitione non reperitur. pref. 91. lib. 6. n. 3. Rei traditio non presumitur, nisi ad sit aliquid verbum id sui natu- ra significans. pref. 54. lib. 6. n. 2. siue mobilis, siue immobi- lis, vnitas, vel identitas probari debet ab eo, qui eam dedit, oõ enim presumitur. pref. 15. lib. 6. n. 25. Et rerum plura- litas praesumitur a duobus eum, qui vnitatem, & identitatem de- ducit. ibi. n. 26. vide Identitas. dominium alicuius esse, vel fuisse, probari, aut praesumi potest beneficio fama à multis di- vulgata. pref. 63. lib. 6. n. 181. Res aliena si reperitur descripta in inuentario bonorum pupilli, non presumitur pupilli, nec dicta descriptio habet nocere domi- no rei eam vendicanti, nec tutori qui eam delicti fecit. pref. 97. lib. 4. n. 9. aliena si sit legata, an & quando sit ipsa praestanda vel saltem eius estimatio ex presumptione testatoris voluntate. pref. 116. lib. 4. n. 41. vide Legatum rei alienae. Inter alios acta alteri nocere non debet, & sic confessio vnus alteri fice- re non potest. pref. 63. lib. 6. n. 110. Contrarium tamen vide opinantes duos Doctores ibi. n. seq. Res aliena legata, quoad valet legatum, hæres tenetur prestare esti- mationem, si rem ipsam redimere, & restituere non potest. pref. 116. lib. 4. n. 41. Quae estimatio boni viri arbitrio consideranda est. ibid. n. 42. Res dubiae in benigntiorem partem interpretari debent. pref. 7. lib. 5. n. 21. In re dubia media via est eligenda. pref. 59. lib. 4. n. 4. que transit ad Ecclesiam licet sit immunitas, & exem- pta à collectis, potest tamen testator legando rem Ecclesie ap- ponere legem, quod ipsa Ecclesia teneatur pro dicta re ad one- ra, & collectas. pref. 83. lib. 4. n. 14. emphyteutica si est le- gata, non debetur eius estimatio. pref. 118. lib. 4. n. 19. posse ab Episcopo presumuntur esse de mensa. pref. 63. li- 6. n. 19. Res feudali legata, que praestari non potest nunquid debeat esti- matio ex presumptione testatoris mente, qui sciebat rem esse feud- alem. pref. 119. lib. 4. n. 6. Res supposita fideicommissi si semel fuit alienata, perpetuo durat alienabilis. pref. 189. lib. 4. n. 192. Et quando procedat. ibid. furti subtrahit si reperitur apud aliquem, an is presumatur furtum commississe, tam ut sit locus pœne furti, quam ut domino res ipsa restitatur. pref. 29. lib. 5. n. 1. & seq. per tot. que dicitur sub- tracta quod fuit in loco vbi commissum est furtum probatur ex eo quod antea ibi fuerit. pref. 61. lib. 6. n. 26. Idem quando furtum fuit commissum in loco, quo res solent custodiri. ibi. n. 7. Et ideo statim iuramento eius, qui probauit furtum fuisse com- missum. ibi. n. 18. Rem qui furto amissit casum fortuitum probare tenetur, cum alio qui sua culpa commissum presumatur. pref. 61. lib. 6. n. 36. alterius vendere iura non permittuntur. pref. 63. lib. 6. n. 50. Res heredis à testatore legata, an & quando legatario res ipsa de- beat, vel saltem ipsius rei estimatio. pref. 118. lib. 4. n. 1. & per tot. Res legata semel tantum debetur, etiam si in diuersis scriptis pu- ta testamento, & codicillis eadem relinqueretur. pref. 118. lib. 4. n. 5. Idem quando essent legata his praestanda à diuersis here- dibus. ibi. n. 6. Debetur autem his, quando à duobus testatoribus fuit legata, & primum praestabitur ipsa res, deinde estimatio. ibi. n. 7. Intellige, nisi duo illa testamenta haberentur pro vno, & eodem. ibid. n. 8. legata, que perit viuo testatore, transmittitur actio, qua estimatioem consequi possit legatarius. pref. 145. lib. 4. n. 7. Diuersum autem est quando species est in obligatio- ni. ibi. n. 8. Rei legate estimatio an & quando sit legatario incapaci praestanda ex presumptione testatoris voluntate. pref. 120. lib. 4. n. 1. esti- matio nunquid debeat forensi, quando statutum disponit, quod res sint omnino inalienabiles in forenses. pref. 120. lib. 4. n. 8. & seq. sub conditione dominium non transit in legatarium à morte testatoris, sed solum postquam euenit conditio. pref. 299. lib. 4. n. 12. Et id etiam habet locum in conditione tacite, que tamen ex testamento provenit. ibi. n. 13. Res mea amplius mea effici non potest. pref. 116. lib. 5. n. 10. Retum

Retum nouarum studiosi sunt valde legibus suspecti, & ob id ma- le de eis presumuntur. pref. 34. lib. 5. n. 1. dominium quando tra- sactum presumitur à socio in alios omnes socios. pref. 63. lib. 6. n. 170. Reti quilibet est moderator, & arbiter, & Dominus potest re sua abuti, secus in praedictum tertij. pref. 83. lib. 4. n. 6. & 8. & pref. 188. lib. 4. n. 6. Rem suam si quis passus est describi in æstimo, presumptionem habet contra se. pref. 99. lib. 6. n. 3. Res venales an legato rerum mobilium, vel earum vsu fructu com- prehensa à testatore presumantur. pref. 137. lib. 4. n. 1. & sequent. per tot. possessa ab Episcopo, de Episcopi ipsius menia esse, vehementer est presumptio presumpt. 63. lib. 6. n. 84. Rescripta qualia esse debeant, & qualia in dubio presumantur, & quomodo interpretanda. Rescriptum declaratur à precibus precedentibus. pref. 190. lib. 4. n. 4. praesumitur ab eo impetratum, qui impensam facere te- nebatur. pref. 11. lib. 6. n. 4. si duas causas continet, quarum vna est vera, altera falsa presumitur concessum ob causam ve- ram. pref. 4. lib. 6. n. 17. impetrans expressis falsis qualitatibus d. Jose id egisse presumitur. pref. 5. lib. 5. n. 54. impe- trans non expressis his, que mouere potuissent principem ad non concedendum, presumitur voluisse circumuenire, & deci- pere ipsum principem, & sic dolosus censetur. pref. 3. lib. 5. n. 75. Rescripto vtens probare debet impletam esse conditionem à lege sub intellectam in rescripto, que est, si preces veritate manantur. pref. 182. lib. 4. n. 7. Rescriptum, quod apparet cõcessum contra stylum curiæ, falsum presumitur. pref. 20. lib. 5. n. 21. insolitum, & deuians ab anti- quo, & solito stilo cancellariæ presumitur falsum. pref. 34. lib. 5. n. 8. Rescripta principum debent intelligi secundum iustitiam forti, & poli. pref. 189. lib. 4. n. 153. Rescriptum principis si solum iure speciali inspecto valet, presumi- tur eo iure concessum. pref. 6. lib. 6. n. 5. in ista iura potius, quam gratia, presumitur principem concedere velle. pref. 16. lib. 2. n. 19. interpretationem recipit a porrectis precibus. pref. 29. lib. 2. n. 2. mandans quem non audiri, nisi man- dato pareas, quomodo accipiendum. pref. 9. lib. 2. n. 7. falsum presumitur potius, quam quod princeps voluerit tol- lere. ibid. n. 9. etiam verbis generalibus conceptum, intelligi- tur absque lesione iuris tertij. n. 10. Idque procedit etiam si ius tertij veniret in consequentiam iuris ipsius principis. n. 12. in praedictum tertij, quomodo valeat. n. 18. p. incipit vt aliquid operetur presumitur etiam in tertij praedictum. n. 23. Idem si de exia principis voluntate constet. n. 24. Et quando voluntas illa conijciatur. n. 25. ad postulationem par- tis, non motu principis proprio emanatum presumitur. pref. 13. lib. 2. n. 1. ampliat. & limitat. ibid. n. 2. 3. 4. 5. 6. & sequent. Rescripti verba debent conuenire acquirat, etiam si verborum na- tura non patitur. pref. 9. lib. 2. n. 3. Rescripto adiecta clausula ex certa scientia, non tamè presumitur in praedictum tertij principem scribere voluisse. ibidem. n. 16. Idque etiam in rescripto ad pias causas locum habet. n. 17. Rescripta principum dicuntur leges singulares. pref. 9. lib. 2. n. 1. principum quoad fieri potest, ad dispositionem iuris com- munit redigenda sunt. ibid. n. 6. principum intelligenda, vt nemini faciant iniuriam. n. 8. quibus iurisdicatio ordinarij alteri demandatur, strictè interpretari. pref. 97. lib. 3. n. 9. Respondere nolens reus interrogatus, vt asserens se non meminis- se, in iudicio præbet torturæ. q. 89. lib. 1. n. 142. Responsio subsecuta presumitur lata secundum precedentem in- terrogationem. pref. 74. lib. 2. n. 2. facta stipulationis, presumitur conformis interrogatori. pref. 29. lib. 2. n. 3. determinate facta, non intelligitur facta conformis ipsi petitioni. ibid. n. 6. petitioni conformis presumitur, quo ad id, super quo principaliter facta est interrogatio, non quo ad accidentia. n. 8. dubia ab interrogatore declaratur quo ad extrinseca, non quo ad substantiam. n. 9. & determinatio à precedente interrogatore declarari solet. pref. 190. lib. 4. n. 3. que alteri sit, certa esse debet. pref. 1. c. o. lib. 4. n. 14. Restituere, verbum, mutuum, vel pignus, nõ venditionem inferre. pref. 122. lib. 3. n. 39

Restitui petens in integrum a duobus presumptionem iuris, & de iure, si malitia, & fraudis extet presumptio, non impedit exequ- tionem. q. 74. lib. 1. n. 2. petens aduersus sententiam principis, de malitia, & calumnia suspectus est. ibi. Restitui in integrum minori competit, etiam si non dolo aduer- sarij, sed verosimili ignorantia, aut sui facilitate læsio sit. pref. 82. lib. 3. n. 15. minori ob interesse affectionis conceditur. pref. 83. lib. 3. n. 3. minoris, quando competat. pref. 103. lib. 3. n. 18. in integrum aduersus presumptionem iuris, & de iure conceditur. que est. 70. lib. 1. n. 1. & 2. Equae contra presumptionem etiam iuris tantum. n. 3. Quo tamen casu id non procedat. n. 4. in integrum aduersus presumptionem iuris, & de iure conceditur in tra quadriennium. ibid. que est. 71. n. 1. Tempus autem illud vtile dicitur, & die scientia cur- rit. n. 2. Probabilis tamen illius ignorantia esse debet. n. 3. in integrum aduersus presumptionem iuris, & de iure, quan- do petitur principaliter, sit coram iudicibus causarum ordinarijs, vel delegarij, & quibus. que est. 72. lib. 1. n. 1. Et quid sit, si petatur alia restitutio incidenter. n. 2. in integrum aduer- sus presumptionem iuris, & de iure an & quando requiratur no- uam instantiam. ibid. que est. 73. n. 1. & 3. magis ad mu- tuum quam ad venditionem accedit. pref. 112. lib. 3. n. 78. Restituitio semel facta, altera fieri non debet. pref. 74. lib. 4. n. 10. Restituitio fideicommissi, an & quando sit locus, remissive. pref. 68. lib. 4. n. 21. Restituitio onus presumitur à testatore repetitum, quando ap- paret ipsum testatorem voluisse bona perpetuo consuari in a- gnatione, & familia. pref. 69. lib. 4. n. 6. onus repetitum censetur quando testator dixit, quod bona sua transeat de he- rede in heredem. pref. 69. lib. 4. n. 12. Idem in alijs multis casibus ordinè relatis. lib. 1. n. 14. 15. 16. & seq. Vide fideicommissi onus, priuilegium, an transeat ad heredes minoris. pref. 103. n. 17. incertitudo, non tollit vitium fœneris in mutuo. pref. 123. li- 3. n. 6. Restituitio in integrum petens minor, tria probare debet. pref. 82. lib. 3. n. 14. Reus facti in emens, si nil explicatum sit, conqueri nõ potest. pref. 104. lib. 3. n. 14. Renocatio negationis, ante testium examinationem permessa est. pref. 43. lib. 2. n. 3. testamenti facti inter liberos, verbis expressis à patre fieri debet. q. 45. lib. 1. n. 241. Reus in iudicio vocatus, respondendo simpliciter, presumitur eo modo quo facta est interrogatio, respondisse. pref. 29. lib. 2. n. 1. diu differere opponere exceptiones, presumitur fo- uere malam causam. pref. 61. lib. 2. n. 8. Idem in differente que elam falsi opponere, n. 9. in exceptionibus dicitur, actor. pref. 73. lib. 2. n. 4. etiam, qui per accidens sit actor, semper in dubio pro se presumptionem habet. pref. 100. lib. 2. n. 1. interrogatus nolens respondere, vel non meminisse, aut recordari esse reus, torturæ locum relinquit. que est. 89. lib. 1. n. 14. respondens libello actoris, vel actor exceptioni rei, animo li- tem contestandi facere presumitur. pref. 30. lib. 2. n. 1. Et quibus id casibus non habeat locum. n. 3. 4. & 5. habens sanguine coniunctos, vel amicos in loco iudicij presumitur ab ijs defensus. pref. 52. lib. 2. n. 1. in ius exceptionibus proponendis actor esse censetur. pref. 27. libro. 6. n. 12. Reo in medio cause non plus, quam actori fauendum. pref. 90. lib. 2. n. 18. Nec etiam in causis civilibus maiores dantur ad proba- dum dilationes. n. 19. Excepti tamen sunt aliqui casus. n. 20. 21. & 22. plus quam actori non fauemus, quando dubium est super iurisdiczione iudicis. ibi. n. 24. Item quando de delicto constat. n. 25. permillum est lege, contrariis exceptionibus vii. pref. 42. lib. 2. n. 1. Idque etiam in exceptione facti. n. 3. Et id si non prima instantia, sed appellatiõis faciat. n. 4. Vide excep- tiones due contrarie. Reo cur magis quam actori faueamus, ibi. n. 2. Rei fauorabiliores potius, quam actores, & pro eis in dubio pre- sumptio sumitur. pref. 90. lib. 2. n. 1. debendi duo non constituantur, nisi expressim ita agatur. pref. 14. lib. 3. n. 10. Reus credendi duobus vni facta solutione, alter excluditur. pref. 124. lib. 3. n. 49. duobus sese obligantibus, si ad vnum eorum nego- cium pertinet, is principaliter, alter fideiussori loco est obliga- tus. pref. 14. lib. 3. n. 6. Reus non debet damnari, nisi probationes sint clare, & manifeste. pref. 2. lib. 5. n. 33. Rex faciens mentionem iuris, de iure suo regio, non alio intelli- gitur. q. 37. lib. 1. n. 25. & pref. 6. lib. 2. n. 2

Ritus quid sit. præf. 8. lib. 2. nume. 6. Stylus, & consuetudo cum sint quid facti, non præsumuntur. ibi. nu. 7. Roboam filius Salomonis stolidus exiit, præsumpt. 58. libr. 6. num. 14. Roma dicitur communis patria. præf. 42. lib. 6. n. 15. Romani in hortis aliquando habitare consueverunt. præsumpt. 156. lib. 4. numer. 40. consueverunt referuare acetum causa extinguen- di ignem. præsumpt. 157. lib. 4. numer. 10. ad euitandus radios solares ætuo tempore vi solebant velis quibusdam, sicut mos est etiam hodierna die apud nos. præsumpt. 154. libro. 4. num. 19. Rotæ Romanæ decisionibus tantum deferendum esse, quantum ipsa ratio vigeat. præf. 71. li. 2. n. 14. Rubrica conscribuntur ad denotandum id, quod in contextu habeatur, nec plus censetur rubrica disponere quam in textu legitur. præsumpt. 1. lib. 6. numer. 4. quam vim habeant, & quem vsum præsent. præsumpt. 1. lib. 6. per tot. seu titulum inscriptiones, vel statutorum, coniecturam, & præsumptionem tantum faciunt eorum, quæ in supposito deinde titulo scripta sunt, non autem perfecte disponere censentur. præsumpt. 1. libro. 6. numer. 1. Rubrica, quando ob generalitatem verborum est clara, & subse- quens contextus est ambiguus, tunc textus per rubricam decla- ratur. ibi. n. 19. Rubricæ, quando textus repugnat, magis attenditur ipse textus, quam rubrica. præf. 2. lib. 6. n. 17. Rubrica perfecta disponit, & allegari potest ad decisionem causa- rum. præsumpt. 1. lib. 6. numer. 16. Cod. ne fideiuss. dor. dentur. li- cet videatur perfecta quantum in se est, non potest tamen alle- gari ad decisionem causarum, & perfectam quidem ipsam non esse ostendit. ibi. num. 17. quod quisque iuris in alium statue- rit, eodem iure ipse utatur, an sit perfecta. præsumpt. 1. lib. 6. nu. 15. statuti, si generaliter dicit, maritum mortua vxore in matri- monio dotem lucrari debere, si text. statuti habet, quod dotem ab vxore traditam lucratur maritus, habet locum hic text. etiam in dote promissa. præsumpt. 1. lib. 6. numer. 21. Et si disponit statu- tum in rub. quod filia dotata non succedat tantibus masculis; textus vero statuti dicit, quod non succedat in bonis maternis, nunquid dicta filia censetur exclusâ à bonis paternis. ibidem. num. 22. Ruinus sibi contrarius ostenditur. præf. 18. li. 4. n. 34. Ruini responsum reiectum. præf. 22. li. 6. n. 10. Rumor apud Iureconf. quis dicitur. q. 1. li. 1. n. 43. Rusticus, & mulier, an signari, & simplices sint, vt nil de ipsis mali possit suspicari, iudex arbitrabitur. præsumpt. 122. libr. 3. numer. 41. præstans nobili per decennium aliquid sine causa, non censetur in futurum se obligasse. præsumpt. 131. libr. 3. nu- mer. 80. Rusticitas excusat à dolo præsumpto, præsumpt. 3. libro. 5. nu- mer. 154. Rustici, & agricolæ secundum simplicitatem, ac puritatem quan- dam naturalem viuere dicuntur, atque innocentes, & quiete vi- uere præsumuntur. præf. 4. li. 5. n. 5. Rusticus, seu idiota iuris ignorantia aliquid fecisse præsumitur, quod fieri non debebat, non scienter, & dolose. præf. 23. libr. 6. num. 16.

S

Sacerdos non potest vilo pacto sua ipsa sponte confessionem de- tegere. præsumpt. 95. lib. 6. numer. 1. Et si eam detegit in iudicio, nulla est sibi adhibenda fides. ibid. n. 2. Etiam si fauore matrimo- nij eam detexerit. ibid. num. 3. De licentia autem confitentis po- test eam prodere, & reuelare. ibid. numer. 4. Et huiusmodi con- fensus, & licentia confitentis efficit, vt testimonio sic detegentis fi- des adhibeatur in iudicio. ibid. numer. 5. & 9. an & quando præ- sumatur confessionem sacramentalem confitentis consensu re- uelasse. ibid. numer. 6. & sequæ, si accusatur quod detexerit con- fessionem sacramentalem, quomodo puniatur. ibid. numer. 11. & sequent. an præsumatur quem clericum esse constat, vbi quod non. præsumpt. 76. lib. 6. num. 28. Fallit in eo, qui est in quasi pos- sessione sacerdotij. numer. 29. qui aliena parochia celebravit, præsumitur licite celebrasse, nisi aliter probetur. præsumpt. 3. li. 5. num. 118. Sacerdotes celebrare compellens tempore interdicti præsumitur per contemptum compulisse. præf. 44. li. 5. n. 13. Sacerdos sciens se excommunicatum, & monitus ne celebret, si vult celebrare, præsumitur per contemptum celebrasse. præsum. 44. lib. 5. numer. 12. reuelans aliquid ex confessione, vtrum id in mandatis habuerit, præsumptiones demonstrant. quæst. 58. lib. 1. num. 15.

Saga erant vestimenta militum tempore belli. præsumpt. 161. lib. 4. num. 7. Salis conductor pro suo bito potest vendere saltem, etiam in detri- mentum futuri conductoris. præf. 19. lib. 6. nu. 16. Saltuarij dicuntur sylvarum, seu siluam, fructumque custodes. præf. 154. lib. 4. n. 26. Salus eterne nemo creditur immemor. præsumpt. 60. libr. 2. nu- mer. 2. Sanguinis coniunctionem solam, ad præsumendum donationem non sufficere. præf. 15. lib. 3. num. 8. vinculum, & officium pater- num, emancipatione non tollitur. ibi. num. 12. affectio cum taci- tur nitate inducit præsumptum consensum. præf. 99. lib. 6. nu. 33. coniunctio omnem fraudis suspicionem tollit. præf. 40. lib. 5. num. 17. Sapa quid sit. præf. 152. li. 4. n. 9. Satisfecisse qui asserit, & obseruasse contractum, & conventionem probare id debet, quia non præsumitur satisfactio. nisi probetur. præf. 2. li. 5. n. 49. Scaphia non veniunt legato argenti facta, & quid sint scaphia. præf. 162. li. 4. n. 18. Scheda manu patris, vel alterius scripta, vel subscripta, an & quâ- do habeat vim testamenti inter liberos, maxime cum non sit reposita in prothocollo notarij. præsumpt. 7. libr. 4. numer. 2. & sequent. Schismaticus, vel talium partes sequens dicitur vehementer suspec- tus de heresi. præf. 6. li. 5. n. 24. Et qui dicantur schismatici. ibid. Vide hereticus. Scholares dicuntur exteri, & in dubio non censentur domicilium contraxisse, nisi per decennium habitauerint. præf. 29. lib. 5. num. 40. Imo, nec ultra decennium, si non habent animum ibi habi- tandi. ibid. numer. 41. Et hoc etiam si statutum velle, si helares haberi pro ciuibus, quia intelligitur quo ad sibi vtilia. ibidem. numer. 42. Scholaris, qui negligenter studuit in iure canonico, præsumitur, quod etiam negligenter studebit in iure civili. præsum. 3. li. 5. nume. 7. præceptorij pecuniam numerans, si in dubio præsumatur donare. præsum. 34. lib. 3. numer. 29. mercatori pecuniam tradens, non donasse, vel mutuo dedisse, sed deposuisse præsumitur. ibi. num. 34. Scienti, & volenti non inferitur damnum. præf. 24. li. 3. n. 20. & præf. 82. li. 4. n. 19. Scientia principis super inhabilitate promoti, quomodo probetur. præf. 20. li. 2. n. 19. Scholasticus non tenetur pro delicto famuli, cum suo consensu de- liquisse non præsumatur. præf. 27. li. 5. n. 6. Scientia aliud est, aliud præsumptio. præf. 94. li. 6. n. 7. in homine & virtutes sunt secundum aptitudinem à natura, non autem secun- dum perfectionem. præf. 1. li. 5. nu. 84. Scipio Africanus admodum ætate adolescens Aedilis creatus est præf. 48. li. 6. num. 9. Scripta in lapidibus, parietibus, & monumentis fidem faciunt tem- pus esse, cuius est inscriptio. præf. 73. li. 6. n. 6. Scriptura, quando in se continet verbum aliquod, quod includit fa- ctum illud, tunc id præsumitur. præf. 14. lib. 6. n. 21. eadem si con- tinet appositam exceptionem, contra actorem, & contra iudicem, præsumitur prius appositâ exceptio contra iudicem. præf. 7. lib. 6. num. 7. obligationem pignoris non perficit, sed probationem tantum facit. præf. 140. lib. 3. num. 27. quæ conficitur à natio- ne est de substantia, sed ad faciliorem probationem. præf. 8. li. 4. nu. 15. Scriptum non dicitur literis, quod colligitur coniecturis. q. 45. li. 11. nu. 17. Scripta in carta sigillata antequam scriberentur, non censetur prin- ceptis confirmasse. præf. 57. lib. 2. nu. 12. Scriptura continens falsum in vna parte, præsumitur etiam in reli- quis. præf. 63. lib. 3. nu. 2. ab aliquo subscripta, ipsius mandato, & causa confecta præsumitur. præf. 66. lib. 3. n. 13. Idque etiâ quan- do scriptura pro forma requireretur. num. 14. sita, & reposita in aliquo loco, arguit voluntatem scribentis. q. 14. lib. 1. n. 79. posita in loco publico, & manifesto, in his, quæ magno sunt etiam præ- iudicij, plenam facit fidem. præsum. 59. lib. 2. num. 1. Et quod ea scriptura probetur etiam ius patronatus. nu. 2. Eaque facit noto- rium. num. 3. posita in loco publico, est recens sit, & noua plene probat, si de nullis præiudicio agit. ibi. num. 4. Et quid si agatur de præiudicio modico. num. 5. quid si de magno præiudicio aga- tur. nu. 6. 7. deperditâ testibus probatur contra præsumptionem iuris, de iure. quæst. 66. lib. 1. num. 1. Et quæ hoc casu requirantur ibi. nu. 2. Scriptura ab alio confecta subscriptens præsumitur eam approba- re. præf. 66. lib. 3. nu. 7. Quod locum habet etiam in penalibus. nu. 8. Et si subscriptio generalis sit, num. 10. Non obstant opin. Bar.

Bar. si recte intelligatur. num. 11. alienæ nomine alieno subscri- beas, cum non præsumitur approbasse. præf. 66. lib. 3. nu. 15. Ni- si tamen, subscriptando actui, illi proprio iuri detrimendum adfer- ret. n. 16. non lectæ subscribens, non præsumitur eam approbas- se. ibi. nu. 21. & an in dubio subscriptens scripturam legisse præsu- matur. n. 23. 24. & seq. Scripturam alienam, manu sua totam scribens, approbare præsu- mitur in ea contenta. præf. 66. lib. 3. n. 1. Extenditur & fallit, vt ibi. nu. 3. 4. & 5. Scripturam manu propria scriptam scribentis subscriptione non in- digere. ibid. numer. 2. alienam non scribens, aut ei subscribens tantum, præsumitur eam approbasse. ibid. numer. 3. 2. Id autem locum non habet in testamentis, & alijs quæ requirunt subscrip- tionem. numer. 33. etiam priuatam producens, eam approbare censetur. præsumpt. 45. lib. 2. num. 7. vel literas alienas, suo sigillo, an quis videatur approbasse. præsumpt. 57. lib. 2. nume. 32. 34. 35. & 36. Scriptura, in instrumenta, & rescripta, contra stylum confecta, de fal- so sint suspecta. præsumpt. 8. lib. 2. numer. 20. Et de stylo illud in- telligendum. nume. 21. & libri parentum, an plene probent libe- rorum ætatem, vel præsumptiue tantum. præsumpt. 51. liber. 2. num. 9. & 10. Scripturas deperditas, statuti partis iuramento, furto per testes pro- bato. præf. 135. lib. 3. nu. 9. Sedens præsumitur esse animo quieto. q. 14. li. 1. n. 77. Sedes, & loca, de quibus coniecturæ, & præsumptiones ducuntur prima opinio Speculatoris est, eaque rejicitur, quod loco sedium & locorum, argumentum genera recenset. q. 13. lib. 1. num. 1. Alia est opinio eruditissimi Alciati, cõstituentis tres regulas. ibi. num. 2. Sedes, & loca, de quibus duci, & ad quæ referri coniecturæ omnes possunt, sunt persona, causa, factum, dictum, non factum, non dictum. ibi. nu. 8. Sedium, & locorum, de quibus coniecturæ ducuntur, vt diuersæ fuerunt partitiones, ac enumerationes apud Iurecõs. ita & apud Rhetores. q. 15. li. 1. n. 7. Sedularia quid sint. præf. 160. lib. 4. nu. 16. Senator quare non possit contrahere matrimonium cum liberta, nec non familia. præf. 93. lib. 6. nu. 11. Senatus, & consilia, causas secundum votum maioris partis consi- liariorum determinate debere. præf. 71. li. 2. n. 8. Senatuscons. Velleiano mulier, quando non adiuuetur. præf. 21. li. 3. nu. 1. Senectus dicitur morbus, & infirmitas æquiparatur. præf. 46. li. 6. n. 1. Contra. ibi. n. 2. Senex præsumitur prudentior, sapientiorque, & virtutibus instru- ctior viuere. præsum. 47. lib. 5. num. 1. & seq. Et senis testimonio magis creditur quam iuuenis. ibid. numer. 3. Et seniores antefe- runtur iunioribus, & honoribus, officiis, & dignitatibus non mo- do secularibus sed, & Ecclesiasticis. ibid. n. 6. nemo est ita, quod non præsupponatur adhuc posse viuere ultra annum. præf. 83. li. 4. nu. 85. Senes possunt ad æternam rei memoriam testes examinari, sicut valetudinarii, & infirmi. præf. 46. lib. 6. num. 5. Et si septuagesi- mum annum attingerunt, præsumptiue dicuntur infirmi. per mul- ti tamen sunt ea ætate robusti, & validi. num. 8. Et tunc infirmo æquiparari possunt, quando illi negotio, de quo ageretur non- plus superesse possunt quam ipsi valetudinarii. ibid. numer. 22. Idem dicendum in his, quæ exercitium corporale requirunt. ibi. num. 26. Senex dictus cum dona, dicitur donare causa mortis. præf. 46. lib. 6. nu. 24. excusatur à munere personalis. præf. 46. lib. 6. num. 23. Et præsumitur citius mori debere quam iuuenis ob caloris natura- lis deficientiam. ibi. n. 30. præsumitur enim senex vicinus morti. ibid. nu. 33. Senes vbi in ciuitatibus sunt impudentes, liberi etiam nepotesque ipsorum tales censentur. præf. 58. lib. 6. n. 4. Senex relegatur breviori tempore quam iuuenis. præf. 46. lib. 6. nu. 32. sexagenarius regulariter, & vt plurimum generare non potest præf. 46. li. 6. n. 29. Senio confectum generare non posse. præf. 90. li. 6. n. 5. Senis statuto cautum est, tres testes etiam non rogatos sufficere in testamentis. præf. 4. li. 4. n. 4. Sententia licet contineat, ipsam fuisse latam parte citata, non tamé in de sequitur præsumi, partem ipsam fuisse præsentem. præf. 18. lib. 6. nu. 3. Sententiæ, & lauda an præsumantur probata correfpectiue ad cõ- prehensa in petitionibus. præf. 12. li. 6. n. 6. Sententia si continet duas causas, alteram veram, & alteram fal- sam præsumitur lata ob causam veram. præsumpt. 4. lib. 6. nume. 17. & ibid. nume. 28. si dabitur, an sit diffinitiuâ, vel interlocu-

totia interpretatur eo modo, quò melius valere potest. præf. 4. li. 6. num. 21. Sententiæ contrariæ, si inter pares numero iudices proferantur, in liberalibus causis libertati est fauendum. præsumpt. 1. lib. 4. nu- mer. 13. Pro sententia confirmante magis præsumitur, quam pro infirmante. præf. 4. li. 6. n. 14. Sententia ferenda ex præsumptione viciniæ debet temperari, & pe- nam corporalem non continere. præsum. 24. lib. 6. numer. 46. Et sententia lata ex dicta probatione præsumptiuâ non transit in iudicatum. ibid. numer. 48. iudicis auctoritate diuina munitur. qu. 80. lib. 1. num. 9. in fauorem rei, in dubio debet interpretari. præ- sumpt. 90. libr. 2. numer. 7. priusquam in iudicatum transeat, ex- quenda non est. quæst. 96. lib. 1. num. 1. ex præsumptionibus lata, ex quationi mandatur interim, dum de retractatione dubita- tur. ibid. num. 2. in iudicatum transita, habet pro se præsumptio- nem iuris, & de iure. quæst. 61. libr. 1. numer. 4. aut decretum, v- trum pro se habeat præsumptionem. præsumpt. 75. lib. 2. num. 4. & 8. lata à qua non appellauerunt partes, si actu enun- ciata fuerit, pro ea præsumitur. nume. 19. præcipitanter lata, nec quo ad solemnitates, nec quo ad iustitiam pro se præsumptionem habet. num. 36. quibus ex præsumptionibus fieri debeat, & pos- sit. quæst. 94. lib. 1. lata ex præsumptionibus an, & quando tran- seat in iudicatum, vt retractari nequeat. quæst. 95. lib. 1. per tot. in qua enunciat, quæ nec in iudicis nec in partium sunt arbitrio, vtrum pro se habeat præsumptionem. præf. 68. lib. 2. numer. 20. exhibita in forma non probante, non habet pro se præsumptio- nem. ibid. numer. 23. aduersus communem opinionem lata, ini- qua solum, non autem nulla redditur. præsum. 71. lib. 2. num. 28. super ætate lata, quomodo si dem faciat in alio iudicio. præsumpt. 58. lib. 3. num. 42. de cuius nullitate manifestè appareat, nec in iudicatum transit, aut pro se habet præsumptionem. præsumpt. 67. lib. 2. num. 49. quibus modis nulla appareat. ibidem numer. 50. cum sequent. lata pro actore, qui petuit in libello pro se eam ferri ad eius sententiam præsumitur lata. præsumpt. 73. lib. 2. nume. 1. & 2. lata pro reo, qui pro se pronunciarî petiuit, ad eius instan- tiam lata præsumitur. nume. 3. lata pro reo præsentem vna cum ac- tore, ad instantiam rei lata præsumitur, etsi à reo nil dictum fue- rit. numer. 5. irrita dicitur & nulla, quando de iniustitia notoriè constat. quæst. 79. lib. 1. numer. 3. notoriè iniusta nõ transit verè in iudicatum. ibid. num. 4. retractatur, quando vxor illius iniqui- tatem fatetur. quæst. 79. lib. 1. num. 10. lata per iuramentum iudi- ciale habet pro se legis præsumptionem. quæst. 77. lib. 1. numer. 12. sanguinis lata à religioso valet, parte non reclamante. præf. 46. lib. 2. num. 22. an præsumatur lata contra absentem, vel præ- sentem. præsum. 69. libr. 2. contra absentem lata, præsumitur ob contumaciam, non autem quod malam causam foueat, lata. præsumpt. 70. lib. 2. contra contumacem lata, creditor non nocet præsumpt. 144. lib. 3. numer. 60. lata contra debitorem, non nocet creditori post pignus contractum. ibi. numer. 64. Et res iudicata officiens hæredi in futuro, officit etiam, & nociua est ipsi substi- tuto. præf. 63. li. 6. n. 282. Sententiæ verba nunquam debent trahi ad eum sensum, quo iu- dex iniustitiam facere videatur. præf. 88. lib. 2. nu. 2. Sententiam iudex temperare debet, quando de delicto solum con- stat præsumptione hominis violenta. quæst. 97. lib. 1. num. 24. & 25. vbi sine causæ cognitione latam apparet, omnis pro ea cessat præsumptio. præf. 68. lib. 2. nu. 21. vel non latam, vel de ea non ap- parere, paria sunt. ibidem. num. 23. nullam dici ob iuris errorem expressum, non sufficit quod error colligatur ex coniecturis. qu. 45. lib. 1. numer. 22. mediam semper iniquam dici quæst. 97. libr. 1. nu. 31. & 33. in causa matrimonij latam in iudicatum non tran- sire. q. 96. lib. 1. num. 3. latam ex probationibus ptiilegiatis exe- quendam esse. ibi. num. 4. Et quod illa contrariis probationibus retractetur. nume. 5. in qua ad tempus fit interdictio, de decen- pio intelligi præf. 110. lib. 3. numer. 2. contra absentem latam ob contumaciam præsumi, non habet locum, quando non de veri- tate sententiæ, sed solum de eius actu ageretur. præf. 70. libr. 2. num. 19. Sententia pro antiqua præsumptio est, etiam quo ad processum. præf. 33. lib. 2. num. 34. lata semper pro iudice præsumitur. præf. 67. lib. 2. numer. 22. & seq. in iudicatum transita, magna pro ipsa est præsumptio, & eadem iuris, & de iure. ibid. num. 47. nondû lata non præsumitur pro iudice, quo ad acta, & processum. præf. 68. lib. 2. nume. 1. lata partibus presentibus, & non appellantis post tempus appellandi lapsum pro iudice est præsumptio. num. 4. Aliud si terminus appellandi adhuc pendeat. numer. 5. contra verè contumacem lata, enunciato processu, & actis in sententia præsumptio est pro sententia, & processu ipso. ibi. num. 6. & seq. existente interlocutoria pro actis, & processu non præsumitur, ibid. num. 25. in iudicatum transita, si exceptiones obicitur, aduer-